

ဝိဇ္ဇာကို လိပ်စာမမေးနဲ့ ...လမ်းဆုံးရင် ရွာတွေ့လိမ့်မပေါ့။ ဝေဒမောင်

မင်းသိင်္ခ

ဝေဒ

မောင်မောင်

ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် ဆံတောင်ရှင် ကျိုက်ခေါက်စေတီတော်မြတ်ကြီး၊ သန်လျင်မြို့

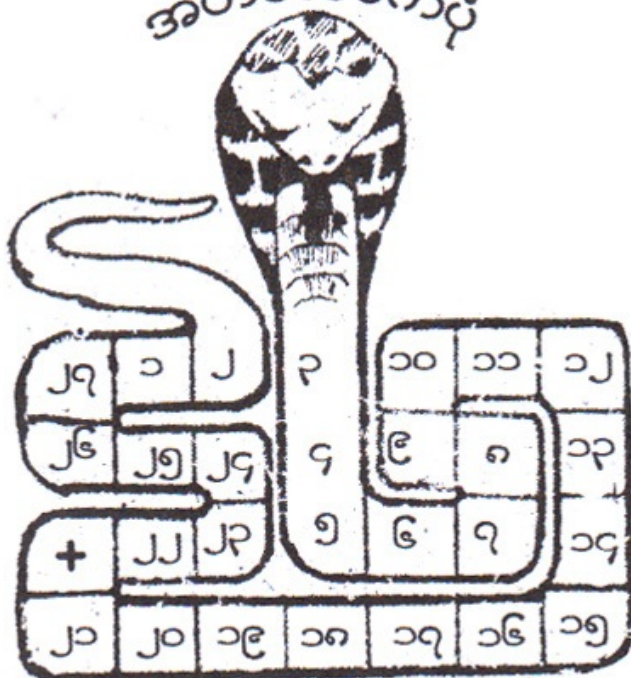

နိဒါန်း

သန်လျင်မြို့က ကျိုက်ခေါက်ဘုရားကို တက်၍သွားသော် မနီးမဝေး အရပ်တွင် ဘုရားနှစ်ဆူရှိ၏။ ထိုဘုရားနှစ်ဆူအောက်တွင် ဥမင်ရှိသည်။ ထိုဥမင်၌ ဇော်ဂျီရှိ၏။ ထိုဘုရားနှစ်ဆူအရင်းတွင် ဇော်ဂျီသည် တစ်စုံတစ်ခု လုပ်၍နေသည်။ ရလိုသော်၊ အရှေ့တံခါးကိုဖွင့်၍ဝင်လျှင် မြင်ရ၏။ မြင်သော်မရယ်မပြီးပါနှင့်၊ ရယ်ပြီးမိသော် မျက်စိမှိတ်၏။ လင်းစေလိုသော် ပန်းပေါက်ပေါက်တို့ဖြင့် ပူဇော်၍ ထိုဆရာဇော်ဂျီပြီး ဘိသကဲ့သို့ မြင်စေသော်။ “မေယောမဟာကပ္ပိ” ဤမန္တန်ဖြင့် သုံးခွန်း ခေါ်၊ လက်ဆယ်ချောင်းတို့ဖြင့် ရှိခိုးပြီးလျှင် အလိုရှိတိုင်းတောင်း၍ယူ လေတော့၊ ဆရာဇော်ဂျီက ပေးသည်။ ဤဇော်ဂျီသည် ဘုရားကို ပြုပြင် သောသူဖြစ်ပေသည်။

“အဲဒီ အဟိဗလစက်တို့ ရတနာဂဗ္ဘစက်တို့ဆိုတဲ့ ပညာကိုရရင် မြေအောက်မှာရှိတဲ့ ရတနာကိုလည်း သိနိုင်တယ်၊ ရေကြောကိုလည်း သိနိုင်တယ်၊ ရေနံထွက်မထွက်ကိုလည်း သိချင်ရင် သိလို့ရတယ်၊ ဒါ ကြောင့် အဲဒီပညာကိုတော့ ဝါသနာပါသည်ဖြစ်စေ မပါသည်ဖြစ်စေ တိုင်းပြည်အတွက် လိုအပ်ချက်တစ်ခုအနေနဲ့ လေ့လာသင့်တယ်”

အဟိဗလစက်ပုံ

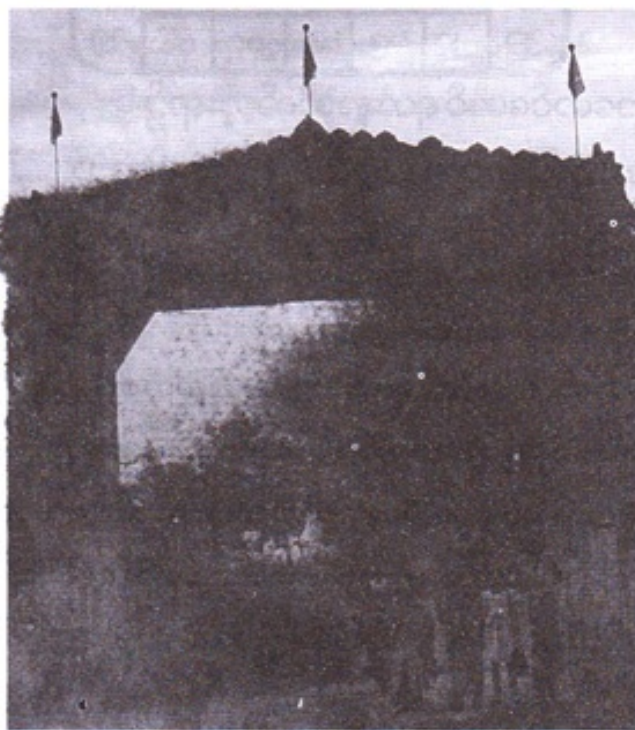
ဝေဒမောင်မောင် ရတနာသိုက်တူးရာ၌

အသုံးပြုခဲ့သော နက္ခတ် (၂၇) လုံးပါသည့်

စက်မြေပုံ

ကျိုက်ခေါက်ဘုရားပေါ်မှ လှမ်းမျှော်ဖူးတွေ့ရပုံ

နှစ်ဆူဘုရားသို့ အဝင်မုခ်ဦး

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် အကြောင်းမည်မည်ရရ မရှိဘဲလျက် အပျင်းပြေသဘောနှင့် သန်လျင်ဘက်သို့ ခရီးထွက်ခဲ့လေ၏။ သန်လျင် သို့ရောက်လျှင် သင်္ဘောဆိပ်အနီးရှိ ကုလားဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ ဘာဂျီကြော် နှင့် ထမင်းတစ်ထုပ်ကို ဝယ်ယူ၍ ကျိုက်ခေါက်ဘုရားသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ကျိုက်ခေါက်ဘုရားသို့ရောက်လျှင် ဘုရားဖူးခြင်း၊ ပုတီးစိတ်ခြင်း စသော အလုပ်များလုပ်ပြီးနောက် အရိပ်ကောင်းကောင်း နေရာ၌ထိုင်လျက် ထမင်းထုပ်အတွင်း၌ ကိုရွှေကုလား၏ စေတနာရှိ၍ထည့်ပေးလိုက်သော ငရုတ်သီးစိမ်းနှင့်ဆား အနည်းငယ်ပါရှိလာရာ ကျွန်ုပ်သည် ငရုတ်သီးစိမ်းကို “ကျွတ်ခနဲ၊ ကျွတ်ခနဲ”ကိုက်၍ ဆားဖြင့်တို့ကာ ထမင်းလုတ်အတွင်းတွင် မြှုပ်၍လွေးရသည်မှာလည်း အရသာရှိလှပေသည်။

ထိုသို့ တစ်ယောက်တည်း ပျော်ပွဲစားနေစဉ်၌ ကျွန်ုပ်သည် ငယ်စဉ်ကလေးဘဝက ဖတ်ခဲ့ဖူးသော စာအုပ်တစ်အုပ်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ အမှတ်ရမိလေတော့၏။ ထိုစာအုပ်ကား လောကဟိတဂမ္ဘီရဟူသော မှတ်သားစရာများကို ဟိုမှသည်မှ စုပေါင်းစပ်ပေါင်း ထည့်ထားသည့် ကျမ်းဖြစ်သည်။ ထိုကျမ်း၌ ဆီးပူညောင်းကျပျောက်ဆေးနည်းလည်းပါ၏။ နွားလားဥဿဘဗေဒင် ဟောကိန်းလည်းပါ၏။ သို့ရာတွင် အထက်ကဖော်ပြခဲ့သော အကြောင်းအရာများကို ကျွန်ုပ်သည် မှတ်မိခြင်းမရှိဘဲ ထိုကျမ်း၏ စာမျက်နှာ (၁၀၈) တွင်ပါရှိသည့် ဇော်ဂျီသိုက်ဆိုသည်ကိုသာ အသည်းစွဲအောင် မှတ်မိ၍နေလေ၏။ ထိုဇော်ဂျီ

သိုက်၌လည်း အကြောင်းအရာ အမြောက်မြားစွာပါရှိသည့်အနက် အောက်၌ ဖော်ပြလျက်ရှိသော အကြောင်းအရာကိုသာ စွဲမြဲမှတ်မိ၍နေ လေ၏။

သန်လျင်မြို့က ကျိုက်ခေါက်ဘုရားကို တက်၍သွားသော် မနီးမဝေး အရပ်တွင် ဘုရားနှစ်ဆူရှိ၏။ ထိုဘုရားနှစ်ဆူအောက်တွင် ဥမင်ရှိသည်။ ထိုဥမင်၌ ဇော်ဂျီရှိ၏။ ထိုဘုရားနှစ်ဆူအရင်းတွင် ဇော်ဂျီသည် တစ်စုံတစ်ခုလုပ်၍နေသည်။ ရလိုသော်၊ အရှေ့တံခါးကိုဖွင့်၍ဝင်လျှင် မြင်ရ၏။ မြင်သော်မရယ်မပြီးပါနှင့်၊ ရယ်ပြီးမိသော် မျက်စိမှိတ်၏။ လင်းစေလိုသော် ပန်းပေါက်ပေါက်တို့ဖြင့် ပူဇော်၍ ထိုဆရာဇော်ဂျီပြီး တိသကဲ့သို့ မြင်စေသော်။

“မေယော မဟာကပ္ပိ” ဤမန္တန်ဖြင့် သုံးခွန်းခေါ်၊ လက်ဆယ်ချောင်း တို့ဖြင့် ရှိခိုးပြီးလျှင် အလိုရှိတိုင်းတောင်း၍ယူလေတော့၊ ဆရာဇော်ဂျီက ပေးသည်။ ဤဇော်ဂျီသည် ဘုရားကို ပြုပြင်သောသူဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း အထက်ပါစာကို သတိရမိသည့်အခါ၌ ကြည့်ဦးမှာပဲ ဟု စိတ်ကူးမိလျက် ထမင်းကို ကပ္ပာကယာစား၍ အနီးရှိ သောက်ရေ အိုးစင်မှ ရေကိုသောက်၍ လက်ကိုဆေးကာ၊ ထမင်းထုပ်ပေးလိုက်သော ဖက်အောက်မှ သတင်းစာစက္ကူဖြင့် လက်ကိုသုတ်ကာ ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးညှိ၍ဖွာပြီးလျှင်၊ ကျမ်း၌ပါသော မန္တန်ကို ရွတ်ဆိုရန်အတွက် ကျိုက် ခေါက်အနီးမှ စေတီကလေး နှစ်ဆူကို ရှာဖွေရာ၊ လွယ်ကူစွာပင် စေတီ ပျက်ကလေး နှစ်ဆူကိုတွေ့ရလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုစေတီအနီး၌ အောက်ပါမန္တန်ကို ဌာန်နှင့် မာန်နှင့် ရွတ်လေတော့၏။

ဥမင် မေယော မဟာကပ္ပိ

ဥမ္မ မေယော မဟာကပ္ပိ

ဥမ္မ မေယော မဟာကပ္ပိ

ကျွန်ုပ်သည် မေယော မဟာကပ္ပိမန္တန်ကို ရွတ်ပြီးနောက် အခြေအနေထူးထူးခြားခြား ရှိ၊ မရှိကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုရာ မည်သို့မျှ ထူးခြားခြင်းမရှိသဖြင့် “အလကားစာတွေပါ၊ ပေါက်တတ်ကရတွေ လျှောက်ရေးထားတာပါ”ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ရင်း ကျိုက်ခေါက် စေတီပေါ်သို့ ပြန်၍တက်လာလေတော့၏။

စေတီပေါ်သို့ရောက်လျှင် ဆေးလိပ်သောက်ရင်း အမောအပန်းဖြေ ကာ လွယ်အိတ်အတွင်းမှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုထုတ်၍ ဖတ်နေခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန်၌ ဖိုးသူတော်ကြီးတစ်ဦးသည် ဘုရားဖူးရောက်ရှိလာပြီး လျှင် ၎င်း၏တံပိုး ဆိုင်းထမ်းများကိုချလျက် ဘုရားရှိခိုးကာ ၎င်း၏ ငွေရောင်ကြေးစည်ကလေးကိုထုရင်း မေတ္တာပို့လေ၏။ ထိုသို့မေတ္တာပို့ပြီး နောက် အသံသာသောသူ၏ကြေးစည်ကလေးကို သုံးချက်တိတိ တီးလိုက်ပြီးနောက် အောက်ပါ ဂါထာကိုဆိုတော့၏။

တောကြီးသုံးကောင်၊ တောင်ကြီးခုနစ်လုံး၊ ငါခေါင်းအုံး၏

(နောင် ဝေ ဝေ)

ငါ့အမျိုးကား နဂါးမင်း၊ အဟံတန္တိ ငါ့အဆိပ်ကား မြင့်မိုရ်တောင်တည်း။

(နောင် ဝေ ဝေ)ကြေးစည်ထု၏။

ငါ့အဘကား ဇော်ရှိဖြစ်သတည်း။

(နောင် ဝေ ဝေ) ကြေးစည်ထုပြန်၏။

နင့်အတတ်ကား အတတ်မဟုတ် မြေတွင်မြှုပ်၏။

ငါ့အတတ်ကား မိုးကြိုးစက်သွား ယန္တရားသို့၊ ခြောက်ပါးအညီ၊ ကြလေပြီ၊ သစ်ကိုရွယ်လည်း သစ်ကြီးဖောင်ဖောင်ကျိုးသတည်း။

(နောင် ၈၀ ၈၀)ကြေးစည်ထုပြန်၏။

မြေကိုရွယ်လည်း မြေကြီးအောက်ထက် ဘဝဂ်ပြောင်းပြန်သဒ္ဒါလန်၏။

ဘုရားဖူးရောက်ရှိလာသော ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ဆိုလိုက်ကြေးစည်တီးလိုက်နှင့် ရှိလေ၏။ ၎င်း၏ ကြေးစည်မှာလည်း ကြေးရောင်မဟုတ်ဘဲ အဖြူရောင်ဖြစ်နေသဖြင့် ငွေဖြင့်ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆရပေမည်။ ကြေးစည်၏ အသံမှာ အလွန်သာယာနာပျော်ဖွယ် ရှိလှပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း ဖိုးသူတော်ကြီး၏ ကြေးစည်ကို စိတ်ဝင်စားမိသဖြင့် မေးမြန်းမိလေ၏။

“ဖိုးသူတော်ကြီး ကြေးစည်က ငွေနဲ့လုပ်ထားတာလား”

“ငွေနဲ့လုပ်တာတော့ ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ရိုးရိုးငွေတော့ ဟုတ်ရိုးလားဗျာ ငွေသားကို နာဂမောက်၊ နာဂသိန်၊ နာဂမ၊ နာဂမှိုင်း၊ နာဂထဆိုတဲ့ နာဂါးမျိုးနဲ့ ငါးကြိမ်ထိုးထားတဲ့ ငွေနဲ့လကွယ်နေကနေ လပြည့်နေ့အတွင်း ပြီးအောင် လုပ်ထားတဲ့ နာယကဂုဏ်ကို ဖြစ်စေတဲ့ “ငွေစည်ဗျ၊ ကြေးစည်မဟုတ်ဘူး”ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလေ၏။”

“တယ်ဆိုတဲ့စာပါလား”ဟု ကျွန်ုပ်က ပမာမခန့်ပြန်၍ ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက်...

“တယ်ဆိုတဲ့စာပါလားတဲ့... ဟုတ်လား၊ ဒီစကားကို နိမိတ်ကောက်ရ

ရင် ကိုယ့်လူဟာ စာဆိုတော်၊ ဟဲ... ဟဲ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ရမယ်”ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း မျက်လုံးပြူးရလေတော့၏။

“ဟောလိုက်တာ ဒက်ထိပါပဲ” ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ပြန်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဒက်ထိဟုတ်လား၊ ဒက်က စနေ၊ ထိ စနေ၊ စနေ ၂-လုံးပါလား၊ စနေဆိုတဲ့ ဂြိုဟ်ဟာ အလုပ်လုပ်တဲ့ လုပ်သားပြည်သူဂြိုဟ်ပဲ၊ ဟဲ... ဟဲ။ မဟုတ်မှလွဲရော ကိုယ့်ဆရာဟာ အလုပ်နှစ်ခုနဲ့ပဲ၊ စာရေးဆရာအလုပ် အပြင် အခြားအလုပ် တစ်ခုရှိပါသေးသလား”ဟု ပြောပြန်၏။

“ဟ... မှန်လှချည်လား ဦးသူတော်ကြီး”ဟု ကျွန်ုပ်က ဆိုပြန်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဟ... ဆိုတဲ့ အာမေဍိတ်ဟာ ဟတ္ထသဒ္ဒါကို ဆိုတာပဲ၊ ဟတ္ထဆိုတာ လက်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ လက်သမား အလုပ်လား၊ မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ ဟ...နောက်မှာ မှန်လှချည်လား ဆိုတဲ့စကားဟာ နီးစပ်နေတယ်။ လက်ကိုမှန်လိုကြည့်နေတဲ့ လက္ခဏာဆရာ အလုပ်လည်း လုပ်တယ်ထင်တယ်”ဟု ပြောပြန်၏။

“နိမိတ်ကောက်ပုံက တယ်ပြီးနေရာကျပါလား၊ အယူတော်မင်္ဂလာ ဦးနှိုးကျနေတာပဲ”ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ပြန်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“နိမိတ်ကောက်ပုံ တယ်ပြီး နေရာကျပါလားတဲ့၊ နိမိတ်၊ အတိတ် ဘောင်ဆိုတာက၊ အထည်ကိုယ်ခြပ် မရှိတဲ့နေရာကို ဖော်ပြတယ်၊ ကောက်ဆိုတဲ့စကားနဲ့ တယ်ပြီး နေရာကျပါလားဆိုတဲ့ စကားဟာ နေရာကိုတွေ့တဲ့သဘောပဲ၊ အယူတော် မင်္ဂလာဆိုတာက ယူရမယ်ဆိုတဲ့ သဘော၊ ဦးနှိုးဆိုတာက မအိပ်တဲ့လူ၊ ဘယ်တော့မှ မအိပ်တဲ့လူဟာ ဦးနှိုးပဲ၊ ဒါတွေကို စုပေါင်းပြီး စဉ်းစားလိုက်ရင် ဘယ်တော့မှ မအိပ်ဘဲ

တစ်နည်းဆိုရရင် မသေတဲ့၊ အသက်ရှည်တဲ့၊ အထည်ကိုယ်ခြံလည်း တကယ်မရှိတဲ့ ဇော်ဂျီလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ဒီနေရာမှာရှိတယ်လို့ သတင်းရပြီး သူ့ဆီကတစ်ခုခု တောင်းယူဖို့လာခဲ့တာနဲ့ တူပါရဲ့”ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် အသက်ရှူရပ်လုခမန်း အံ့သြ၍သွားလေတော့၏။

“ဖိုးသူတော်ကြီးရယ်... မှန်ပါတယ်၊ လာတုန်းကတော့ အဲဒီစိတ်ကူးနဲ့လာခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီရောက်မှ ငယ်ငယ်တုန်းက ဖတ်ခဲ့ဖူးခဲ့တဲ့ စာကိုသတိရလို့ ဇော်ဂျီလာစေတယ်ဆိုတဲ့ မန္တန်ကို ရွတ်မိပါရဲ့”ဟု ကျွန်ုပ်က တောင်းပန်တိုးလျှိုးသော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဒါဖြင့် ကျုပ်ပြောတာ မှန်တယ်ပေါ့”ဟု ဆိုပြန်၏။

“မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ စာရေးဆရာလည်း လုပ်ပါတယ်။ လက္ခဏာဆရာလည်း လုပ်ပါတယ်”ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“လက္ခဏာဆရာဆိုရင် ကျုပ်ရဲ့လက်ကိုကြည့်ပြီး ဟောစမ်းဟုဆိုကာ သူ၏လက်ဝါးကြီးကို ကျွန်ုပ်အား ဖြန့်၍ပြလေ၏။”

ဖိုးသူတော်ကြီး၏ လက္ခဏာပုံကို မှတ်မိသမျှ ရေးဆွဲ၍ တစ်ဖက်တွင် ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

“ဖိုးသူတော်ကြီးရဲ့ ဉာဏ်လမ်းကြောင်းကရှည်တယ်၊ ဉာဏ်ကောင်းလိမ့်မယ်။ ကံလမ်းကြောင်းကလည်း ရှည်တယ်၊ ကံလည်းကောင်းမယ်။ အသက်လမ်းကြောင်းက ကောင်းတော့ အသက်လည်းရှည်တယ်”ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“အသုံးမကျတဲ့ လက္ခဏာဆရာပဲ၊ ဉာဏ်လမ်းကြောင်းရှည်တော့ ဉာဏ်ကောင်းမယ်တဲ့၊ ဒါတော့ ကလေးတောင် သိတယ်၊ ကံ

လမ်းကြောင်း ရှည်တော့ ကံကောင်းမယ်တဲ့၊ ဒါကတော့ ကိုယ့်လူပြောမှ လား၊ ဒါပဲတတ်လား”ဟု ကျွန်ုပ်အား နှိမ့်ချ၍ ပြောလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် အောင့်သက်သက်ဖြင့် ခံ၍ နေရလေ၏။ ဖိုးသူတော် ကြီးသည် ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူ၍ မီးညှိကာ အားရပါးရ ရှိုက်ဖွာနေလေ၏။ တအောင့်မျှကြာလျှင် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို ကြည့် ကာ...

“လက္ခဏာဟောတာ တော်တော်ညံ့တယ်၊ ဗေဒင်ရော တတ် သလား”ဟု မေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း...

“တတ်တာပေါ့ဗျာ...”ဟု ပြန်၍ ဖြေလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးသူတော် ကြီးသည် သူ၏ အိတ်ကြီးအတွင်းမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူ၍ သူ၏ ဇာတာခွင်ကို ချပေးလေ၏။ ဇာတာခွင်သည်ဆိုရာ၌လည်း အကြမ်းချသည်မဟုတ်။ လင်၊ စန်း၊ တနင်္ဂနွေမှအစ ဂြိုဟ်အားလုံးကို အသံ၊ လိတ္တာနှင့်တကွ အတိအကျ ချပေးခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် နဝင်းစက်များ၊ ဘာဝစ်များ၊ စင်နက္ခတ်များ တွက်ယူရသ ည့်အပြင် မှတ်စုကိုထုတ်၍ “ဒသာ”ပါ တွက်ရလေ၏။ ထိုသို့ တွက်ပြီး နောက် ဟောပြောရန်အတွက် “အဟမ်း... အဟမ်း”ဟု ချောင်းဟန့် လိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ဆေးပြင်းလိပ်ကိုချ၍ ကောင်းစွာ နားထောင်လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း စတင်၍ ဟောလေတော့၏။

“ဖိုးသူတော်ကြီးဟာ... ဘရဏီနက္ခတ်နဲ့ စန်းယှဉ်ပြီးမွေးတယ်၊ ဒါ ကြောင့် အသားစားကြူးမယ်။ အသက်(၃၀)နဲ့ (၄၀)အတွင်း မကျန်းမမာ ဖြစ်မယ်။ တနင်္လာသားများဖြစ်ခဲ့ရင်တော့ “မဟဒ္ဒန”သူကြွယ်ဖြစ်လိမ့် မယ်။ ဘရဏီ နက္ခတ်မှာလည်း ၃-လုံးရှိတယ်၊ ဘရဏီနက္ခတ် ၃ ပါဒီနဲ့ ၁၀ ဃဠီကျော်နေတာမို့ အရှေ့ဖိုခနောက်ဆိုတဲ့ နက္ခတ်နဲ့ပဲသက်ဆိုင်တယ်။

လမ်းသွားရင်းခေါင်းငုံ့ပြီး သွားလေ့ရှိမယ်။ ပစ္စည်းဥစ္စာ မုချချမ်းသာရမယ်” ဟု ကျွန်ုပ်တို့ဟောပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“နိုး... နိုး။ လုံးဝမဟုတ်ဘူး။ အကုန်လုံးမှားတယ်”ဟု ပြောလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ဖိုးသူတော်ကြီး၏ စကားကို စိတ်မပျက်သေးဘဲ ဆက်လက်၍ အဟောထုတ်ပြန်၏။

“အခုအခါမှာ ဖိုးသူတော်ကြီး၏ ကမ္မအိမ်ရဲ့ ကြာသပတေးဂြိုဟ်ဒဿစားနေတဲ့အခါပဲ။ အလွန်ကြီးမားတဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ရမယ်။ တပည့်ကောင်း၊ အခြံအရံကောင်းရမယ်။ ဘုန်းတန်ခိုး ကျက်သရေတိုးမယ်။ အကြီးအကဲဖြစ်ရမယ်” ဟု ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါအတိုင်း စကားစလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ထွီ... တိုးလဲလီးရောင်း၊ လုံးဝမှားတယ်။ နည်းနည်းကလေးမှ မမှန်ဘူး”ဟု အားမနာပါးမနာ ပြောလေတော့၏။

“ကျမ်းအတိုင်းဟောတာပဲဗျ။ မမှန်ရင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူးဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ်က ဘုတောလိုက်လေတော့၏။

“ကျမ်းအတိုင်း ဟောလို့ကို မမှန်တာပေါ့ ကိုယ့်လူရဲ့၊ ကျမ်းဆိုတာ စာအုပ်ပဲ၊ သူ့မှာ အသိဉာဏ်လည်းမရှိဘူး။ စဉ်းစားတွေးခေါ်ခြင်းလည်း ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျမ်းစာအုပ်ထဲက မထွက်နိုင်ရင်တော့ ကိုယ့်လူဟာ လူတော်ဖြစ်ဖို့ သိပ်ဝေးသွားပြီ”ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလေတော့၏။

“ကျုပ် ပညာဆည်းပူးခဲ့တဲ့ ဆရာတွေလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ဟောခဲ့တာပဲ။ ကျုပ် အခုဟောတာဟာ အာစရိယဝါဒအတိုင်း ဟောတာပဲ”ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“အဲဒါကြောင့် ခက်တာပေါ့။ အာစရိယဝါဒတွေကို အားကိုးနေရင်လည်း ကိုယ့်လူဟာ လူတော်မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အာစရိယဝါဒထဲက ရုန်းထွက်ရမယ်။ အဲဒီအခါမှာ “ငါစရိယ”ဖြစ်သွားမယ်။ အဲဒီလို ရုန်းမထွက်နိုင်ရင် ဆရာကြီးဟောလို့ ဆရာလေးတွေက လိုက်ဟောတယ်။ အဲဒီဆရာလေးတွေ ဟောလို့ ဆရာပီစိကွေးကလေးတွေက ဆက်ပြီး လိုက်ဟောကြတယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တိုးတက်တော့မှာတုန်း။ ကျမ်းထဲက ထွက်လိုက်စမ်းပါ။ အာစရိယတွေရဲ့ ပုံသေနည်းတွေထဲက ထွက်လိုက်စမ်းပါ။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ကြီး တွေးတောစမ်းပါ။ အဲဒါမှ လူတော်ဖြစ်မှာ၊ ကိုယ့်လူသိပ်ပြီးလိုသေးတယ်။ အချိန်မနှောင်းမီ အလွတ်ရုန်းထွက်စမ်းပါ”ဟု ပြောလေတော့၏။

“လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ကြီး တွေးခေါ်စမ်းပါဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲ... ဦးသူတော်ရဲ့” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်မိလေတော့၏။

“ကဲ... ကျုပ်ကလည်း တစ်ခုလောက်တော့ ကိုယ့်လူကို ပြန်ပြီးမေးလိုက်ဦးမယ်... လူတွေမှာ လက်ရယ်လို့ပါနေတာ ကိုယ့်လူလက္ခဏာဟောစားဖို့ ပါနေတာလား”ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျုပ် လက္ခဏာဟောစားဖို့ ပါနေတာ လုံးဝမဟုတ်ဘူး။ လူဆိုတာ လက်ပါရမယ့် အမျိုးမို့ သူဘာသာပါချင်လို့ ပါနေတာ”ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ ဖြေလိုက်မိတော့၏။ ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ဆေးပြင်းလိပ်ကိုဖွာရင်း အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြန်လေ၏။

“လူတွေရဲ့ သက်တမ်းကို ကိုယ့်လူတို့က လက်ဝါးပေါ်မှာပါတဲ့ အသက်လမ်းကြောင်းကို ကြည့်ပြီးဆုံးဖြတ်ကြတယ် မဟုတ်လား၊ သဘာဝကျရဲ့လား ပြန်ပြီး စဉ်းစာစမ်းပါဦး၊ လက်နှစ်ဖက်လုံး မရှိတဲ့လူ

တော်တော်များများကို ကျုပ်တွေ့ဖူးတယ်။ သူ့မှာ အသက်လမ်းကြောင်း မပြောနဲ့ လက်တစ်ခုလုံးတောင်မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် သူဟာ အသက်ရှင် နေတယ်။ ဒါကို စဉ်းစားကြည့်ရင် လက်ဝါးပေါ်က လမ်းကြောင်းတွေနဲ့ လူတွေနဲ့ တကယ့်ဖြစ်ရပ်တွေဟာ မပတ်သက်သလိုဖြစ်နေတယ်။ မွေး ကတည်းက လက်ဝါးနှစ်ဖက်မပါတဲ့ ကလေးဟာ ပညာတတ်တစ် ယောက်ဖြစ်တာကိုလည်း တွေ့ဖူးတယ်။ သူ့မှာ ဉာဏ်လမ်းကြောင်းမ ပြောနဲ့၊ ဘာလမ်းကြောင်းမှကို မပါဘူး။ လက်ဝါးနှစ်ဖက်စလုံးတောင် မ ပါဘူးဆိုတော့ ကမ်းကုန်နေပြီပေါ့”

ဖိုးသူတော်ကြီးသည် အထက်ပါအတိုင်း ပြောဆိုပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အဖြေရ ကျပ်၍သွားလေတော့၏။

ထို့ကြောင့်...

“စဉ်းစားစရာပါပဲ ဦးသူတော်ကြီး” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်မိလေ တော့၏။

“စဉ်းစားရမှာပေါ့ ကိုယ့်လူရာ၊ သူများကိုယ့်ပြီး လိုက်ပြီးယုံရရင် ဘယ်ဖြစ်မတုန်း၊ ပြီးတော့ မွေးတဲ့အချိန်တုန်းက ဂြိုဟ်နေဂြိုဟ်ထား တွေ အခုရောက်ရှိနေတဲ့ ကောဇာလို့ခေါ်တဲ့ ဂြိုဟ်နေဂြိုဟ်ထားတွေကို ကြည့်ပြီး လူရဲ့ဘဝဖြစ်စဉ်ကို ကောင်းမယ် ဆိုးမယ် ဆုံးဖြတ်တာဟာ လည်း ကျုပ်တော့ မယုံဘူး။ တစ်ခုစဉ်းစားကြည့်လေ၊ ကိုယ့်လူရဲ့ ဇာတာ မှာ စနေဂြိုဟ်ဟာ ဒုက္ခပေးနေတယ်ဆိုပါစို့။ အဲဒါကြောင့်ပဲ ကိုယ့်လူဟာ ဒုက္ခရောက်ရတော့မှာလား၊ ပြီးတော့လည်း ဒီစနေဂြိုဟ်က ကိုယ့်လူနေ တဲ့ ကမ္ဘာနဲ့ဆိုရင် မိုင်ပေါင်း (၈၇၂,၁၃၇,၀၀၀)ဝေးတယ်၊ ရှစ်ရာခုနစ် ဆယ်နဲ့ နှစ်သန်းကျော်ဝေးတယ် ဆိုပါတော့၊ ဒီစနေဂြိုဟ်ဟာ ကိုယ့်လူနဲ့

အဝေးကြီးပါ။ သူဟာ ဒီစကြာဝဠာထဲမှာ ဂြိုဟ်တွေ အများကြီးရှိတဲ့အထဲက ကိုယ့်လူနေတဲ့ ကမ္ဘာဂြိုဟ်ကို ပထမရွေးချယ်ရမယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်လူနေတဲ့ တိုင်းပြည်ကို ရွေးချယ်ရမယ်။ တိုင်းပြည်တွေပြန်တော့လည်း ကိုယ့်လူနေတဲ့ မြို့ကို ရွေးချယ်ရဦးမယ်။ မြို့ကိုတွေ့ပြန်ရင်လည်း ရပ်ကွက်ကိုထပ်ပြီး ရွေးချယ်ရဦးမယ်။ ရပ်ကွက်ကိုတွေ့ပြီးတဲ့နောက်မှာ လမ်းကိုရွေးချယ်ရဦးမယ်။ လမ်းကိုတွေ့ပြန်တော့ ကိုယ့်လူနေတဲ့ အိမ်ကိုရွေးချယ်ရဦးမယ်။ အဲဒီအိမ်မှာကလည်း ကိုယ့်လူတစ်ယောက်တည်း နေတာမဟုတ်ဘူး။ တခြားအိမ်သားတွေရှိဦးမှာပဲ။ အဲဒီအိမ်သားတွေ အများကြီးထဲမှာမှ ကိုယ့်လူတစ်ယောက်တည်းကို ရွေးချယ်ပြီး ဒီစနေဂြိုဟ်က ဒုက္ခပေးမယ်ဆိုတာ ကိုယ့်လူ လက်ခံသလား။ အဲဒါကို လက်ခံတယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်လူဟာ အတော့်ကို စိတ်ကြီးဝင်တဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ဆိုရမှာပဲ။ မိုင်ပေါင်း ၈၇၂ သန်းကျော်ဝေးကွာလှတဲ့ နေရာက နေ စနေဂြိုဟ်ကြီးတစ်လုံးက ကိုယ့်လူကိုမှ ကတ်သီးကတ်သတ်ရှာပြီး ဒုက္ခပေးရမယ်လို့ဗျာ” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောဆို၍ ကျွန်ုပ်အား ရယ်မောလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်က ခေါင်းကိုကုတ်၍...

“ဦးသူတော်ကြီးနဲ့ တွေ့တာ ကျုပ်အဖို့ ဒုက္ခပါပဲ”ဟု ညည်းညူလိုက်မိလေတော့၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ဆေးပြင်းလိပ်ကို ပြာခြွေလိုက်ပြီး နောက်...

“ကောင်းကင်မှာ နေလနက္ခတ်တာရာတွေ ဂြိုဟ်တွေရှိနေတာဟာ ကိုယ့်လူတို့လို ဗေဒင်ဆရာတွေ ဗေဒင်ဟောစားဖို့ ရှိနေတယ်လို့လား။ အဲဒါတွေက သဘာဝတရားတွေ၊ ကိုယ့်လူတို့ ဗေဒင်ဟောစားဖို့ ဒါတွေ

က ရှိနေတာမဟုတ်ဘူး၊ သဘာဝကို သဘာဝလိုနားလည်စမ်းပါ။ သဘာဝတရားဆိုတာ မျက်နှာလိုက်ရိုး ထုံးစံမရှိဘူး။ ဒီဂြိုဟ်တွေ ဒီနေလ နက္ခတာရာတွေဟာ လူတွေကို ကံကောင်းစေတယ်။ ကံညံ့စေတယ် ဆိုတာဟာ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ရင် ယုံဖို့မကောင်းဘူး၊ သူက လူသားတစ်မျိုးတည်းကိုပဲ အကျိုးသက်ရောက်စေသလား။ သဘာဝတရားဆိုရင် လူတစ်မျိုးတည်းကိုပဲ အကျိုးသက်ရောက်စေတယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီကမ္ဘာမှာရှိတဲ့ အရာဝတ္ထုအားလုံးကို လွှမ်းမိုး ခြယ်လှယ်တယ်ဆိုရင်တော့ နည်းနည်းလက်ခံဖို့ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်နေတဲ့ဇရပ်ဘေးက ခွေးဝဲစားတွေဟာ ကံကောင်းတယ်လို့ ကျုပ်တစ်ခါမှ မတွေ့ရဖူးဘူး။ ဘယ်ဂြိုဟ်တွေက လွှမ်းမိုးထားလို့လဲ၊ ဘယ်ဒဿာတွေ စိုးမိုးနေလို့လဲ၊ ခွေးဝဲစားတစ်ပြုံလုံး သေသွားပြီးရင် နောက်တစ်ပြုံ ရောက်လာတာပဲ။ အဲဒီတစ်ပြုံကုန်သွားပြန်ရင်လည်း နောက်ထပ် တစ်ပြုံရောက်လာပြန်တာပဲ။ ဒီခွေးဝဲစားတွေဟာ ဘယ်ဂြိုဟ်တွေ အစိုးမိုးခံနေရတာတုန်း။ ဘယ်ထူလတွေ၊ ဘယ်အန္တရတွေကျ ရောက်နေတာတုန်း။ တစ်ခါမှကို ကောင်းတယ်လို့မရှိဘူး။ အဲဒါကို တွေးမိတိုင်း ဂြိုဟ်၊ နက္ခတ်၊ တာရာတွေကို ကျုပ်က မယုံသလို ဖြစ်လာတယ်။ ပြီးတော့ လူတစ်ယောက်ဟာ ထောင်ကျတယ် ဆိုပါစို့။ ဗေဒင် ဆရာဆီသွားမေးရင် ဒီစနေဂြိုဟ်ကြောင့်ကျတာ၊ ဒီအင်္ဂါဂြိုဟ်ကြောင့်ကျတာ။ ဒီဒဿာ စားလို့ကျတာလို့ ပြောတာကိုချည်း နားထောင်ခဲ့ရဖူးတယ်။ အမှန်ကတော့ စနေဂြိုဟ်ကြောင့် ကျတာမဟုတ်ဘူး။ ဥပဒေကို ကျူးလွန်လို့ကျတာ၊ ပြီးတော့ လောကမှာ ထောင်ဆိုတာလည်းရှိလို့ ထောင်ကျတာ။ စနေဂြိုဟ်ကြောင့် ကျတာမဟုတ်ဘူး။ ကျောက်ခေတ်က လူသားတွေဆိုရင် ဘာဂြိုဟ်ပဲစီးစီး၊ ဘယ်ဒဿာပဲရောက်ရောက်၊ သူတို့ဟာ ထောင်ကျဖို့လည်းမရှိဘူး။ အဲဒီတုန်းက ထောင်ဆိုတာ မရှိသေး

ဘူးမဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ ဒဿပဲစားစား၊
ဘယာလောက်ကောင်းတဲ့ ဂြိုဟ်တွေပဲစီးစီး၊ ကျောက်ခေတ်လူသားတွေ
အတွက် ရာထူးတက်ဖို့ မရှိဘူး။ ဒီအတိုင်း ဒီအတိုင်းပဲ နေမှာပဲ။ အဲဒီ
တုန်းက ကောင်းကင်မှာရှိတဲ့ နေ လ နက္ခတ်တာရာတွေနဲ့ ဂြိုဟ်တွေဟာ
လူသားတွေအတွက် အလုပ်မလုပ်ကြသေးဘူးလား၊ လူသားပေါ်မှာ မ
လွှမ်းမိုးသေးဘူးလား”ဟု ရှည်လျားစွာပြောဆို၍ ကျွန်ုပ်အား
မေးခွန်းထုတ်လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ခေါင်းကိုတွင်တွင်ကုတ်၍ နေ
လေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ကိုယ့်လူ အတော်ကလေး ခေါင်းရှုပ်သွားပြီလား”ဟု ကျွန်ုပ်အား
မေးလိုက်လေ၏။

“ရှုပ်ပြီလား ဦးသူတော်ကြီးရယ်။ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ ဦးသူတော်ကြီး
ဟာ တကယ့်ကိုပဲ လက္ခဏာပညာတို့ကို မယုံဘူးလား”ဟု ကျွန်ုပ်က
မေးလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက စပ်ဖြီးဖြီး အမူအရာနှင့်...

“ကျုပ်က လူကို ယုံတယ်၊ ပညာကို မယုံတာပါ”ဟု ပြောလေ၏။

“မဟုတ်တာပဲ ဦးသူတော်ကြီးရယ်၊ လူတော်တော်များများက နတ်
ကို ယုံတယ်။ နတ်ကတော်ကို မယုံကြဘဲ။ အဲဒီလို ဗေဒင်ပညာကို ယုံ
တယ်။ ဗေဒင်ဆရာကိုသာ မယုံကြတာပါပဲ။ ဦးသူတော်ကြီးကတော့
ပြောင်းပြန်ပါလား၊ လူကိုတော့ ယုံတယ်၊ ပညာကိုတော့ မယုံဘူးရယ်လို့
ဗျာ”ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“အင်းလေ ပြောင်းပြန်ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နေမှာပေါ့။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ
ရှိတာကို ကျုပ်ပြောတာပဲ။ ကျုပ်ရဲ့ အသိဉာဏ်က အဲဒီပညာတွေကို
လက်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်ဗျာ။ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားကြည့်

လေ ယုံဖို့မကောင်းလေပါပဲ။ ကိုယ့်လူရယ်... ဒါပေမယ့် လူကို ယုံတယ် ဆိုတာက လူတိုင်းကို ယုံတယ်လို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်ယုံတဲ့လူ တစ်ယောက်ကို ပြောတာပါ။ သူ့နာမည်က “ကိုမောင်မောင်”လို့ခေါ် တယ်။ ကျုပ်တို့လောကမှာတော့ သူ့ကို “ဝေဒမောင်မောင်” လို့ပဲခေါ်ကြ တယ်။ သူဟာ ဒီပညာနဲ့ပတ်သက်လာရင် အသက်ကိုတောင် ပဓာနမ ထားဘဲ ရှာဖွေခဲ့တယ်။ အတော့်ကိုလည်း တတ်ကျွမ်းတယ်။ သူဟော လိုက်ရင်လည်း အံ့သြစရာတွေချည်းပဲ။ ကျုပ်တစ်သက်မှာတော့ သူ့ လောက်မှန်တဲ့လူကို မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ သူဟာ သူ့ပညာနဲ့သူ အတိတ်၊ အနာဂတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်ကို အတိအကျ သိနေတယ်။ လူတွေကို ဟောရင် လည်းပဲ ယေဘုယျမှန်တဲ့ အမှန်မျိုးမဟုတ်ဘူး။ သွေးထွက်အောင်မှန်တဲ့ အမှန်မျိုးနဲ့ နေ့ရက်နာရီမလွဲ တိတိကျကျ ဟောနိုင်စွမ်းတယ်။ လူကို တွင်မှန်အောင် ဟောနိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ တိရစ္ဆာန်တွေကိုလည်း မှန် အောင် ဟောနိုင်တယ်။ သက်မဲ့ပစ္စည်းတွေကိုလည်း လူတွေလိုပဲ မှန် အောင် ဟောနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကတော့ သူ့ကို သိပ်ပြီးယုံတယ်” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလေတော့၏။

“ဦးသူတော်ကြီးလို လူတစ်ယောက်က ဒါလောက်ချီးမွမ်းတယ်ဆို တော့ အတော့်ကို တော်တဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်မှာပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းက ချီးမွမ်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူနဲ့တွေ့ဖူး တဲ့ သူတိုင်းက ချီးမွမ်းတာပါ။ ကျုပ်လည်း ဒီကနေ့ ရန်ကုန်သွားမှာပဲ။ ကိုယ့်လူမယုံရင် ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့လေ။ ဝေဒမောင်မောင်နဲ့ တွေ့ဖူးတဲ့ လူ တစ်ယောက်ကို မိတ်ဆက်ပေးမယ်။ အဲဒီလူရဲ့ ချီးမွမ်းသံကိုလည်း နားထောင်ကြည့်ဦးပေါ့”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်အား ထက်သန်စွာဖြင့်...

“ဒီလိုဆိုလည်း အခုပဲ သွားကြရအောင်ဗျာ”

ဟုပြောလိုက်မိလေတော့၏။ ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ငွေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ကြေးစည်ကလေးကို ထု၍ နေရာမှ ထလေတော့၏။

“နောင်... ဝေ... ဝေ... ဝေ... ဝေ...”

ကျွန်ုပ်နှင့်ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ရန်ကုန်ဘက်ကမ်းသို့ ကူးလာခဲ့ကြလေ၏။ ထို့နောက် ဖိုးသူတော်ကြီးက ကျွန်ုပ်အား တရုတ်တန်းဆီသို့ ခေါ်သွားလေတော့၏။ တရုတ်တန်းသို့ရောက်လျှင် လွန်စွာ ကျဉ်းမြောင်းသော လှေကားကလေးမှ တိုက်တစ်တိုက်၏ အပေါ်ထပ်ဆီသို့ခေါ်သွားလေတော့၏။

အခန်းတံခါး၏ အပေါက်ဝသို့ ရောက်သောအခါ၌ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ငွေဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ၎င်း၏ ကြေးစည်ကလေးကို ထုတ်လိုက်လေတော့၏။

“နောင်... ဝေ... ဝေ... ဝေ... ဝေ...”

ဖိုးသူတော်ကြီး၏ ကြေးစည်သံဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အခန်းတွင်မှ တရုတ်သံ ဝဲဝဲဖြင့် ဇာတ်သံပါပါ ဆိုလိုက်သော ဆိုင်းဆင့်စကားကို ကြားရလေတော့၏။

“အို... ဝေဘူတစ်ထောင်၊ ရွှေဂူချောင်မှာ၊ ဆောင်ရိပ် ယံကြူး၊ ဝိဇ္ဇာတူးဖို့၊ လမ်းထူးမပြတ်၊ အေးအေးစစ်ထုတ်၊ အခေါင်ချုပ်သည့်၊ ငွေလုပ်ရတ်နှင့် မြူပွတ်တစ်ခု၊ ရုပ်ဓာတ်ပြု၊ အာယုဝဗျဏ၊ အနက်ပြု၊ ပီယသိဒ္ဓိ မဟိဒ္ဓိမျှော်၊ အလို... ဖိုးသူတော်ပါလား”

ကျွန်ုပ်သည် တရုတ်တစ်ဦး၏ တရုတ်သံဝဲဝဲဖြင့် သီဆိုလိုက်သော ဆိုင်းဆင့်လိုလို လေပြေလိုလို ပတ်တိုလိုလို စကားကိုကြားရသောကြောင့် ရယ်ချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးကလည်း ဇာတ်သံပါပါနှင့်...

“အမှုမချို့၊ လူတို့ရပ်နယ်၊ မြင်ရာအရပ်၊ လျင်စွာကပ်ပြီး၊ ပညာရပ် အမွေဟောင်းနဲ့၊ စားစရာတွေ တကယ်တောင်းမလို့ လာခဲ့တာပဲ ဘိန်းစားကြီး ‘မောင်လီဖောင်း’ရေ...”ဟု ပြန်၍ ဆိုလိုက်ရာ အတွင်းမှ သွားခေါ်ခေါ် ပိန်ကပ်ကပ်နှင့် ဘိန်းစားပုံပေါက်နေသော တရုတ်တစ်ဦး က...

“လာဗျာ... ဦးသူတော်ကြီး၊ မတွေ့တာလည်း ကြာမှာကိုး၊ ဧည့်သည် လည်း ခေါ်ခဲ့ပါ အခန်းတွင်းသို့ ဖိတ်ခေါ်လေ၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ရှေ့မှနေ၍ ဝင်ပြီးလျှင် ၎င်း၏ တံပိုးဆိုင်းထမ်းများကို ချလေ၏။”

ကျွန်ုပ်လည်း ဖိုးသူတော်ကြီး၏နောက်မှ လိုက်၍ ဝင်သွားပြီးလျှင် ကုလားထိုင်တစ်လုံး၌ ဝင်၍ ထိုင်လေ၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးက ကျွန်ုပ် အား...

“ကိုယ့်အိမ်လို သဘောထားပြီးနေနော်။ ဘာမှ အားနာဖို့မရှိဘူး။ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ဟောဒါက ‘လီဖောင်း’လို့ခေါ်တယ်။ ကျုပ်တို့ ကတော့ သူ့ကို ဘိန်းစားလီဖောင်းလို့ခေါ်ကြတယ်၊ သူက အလွန်တရာ နာမည်ကြီးတဲ့ ဆရာကြီးဝေဒမောင်မောင်နဲ့လည်း တွဲဖူးတယ်” ဟု ပြောဆိုပြီးနောက် ဖိုးသူတော်ကြီးသည် လီဖောင်းဆိုသူဘက်သို့ လှည့် ကာ...

‘လီဖောင်းရေ... ဟောဒါက လက္ခဏာဆရာ ဗေဒင်ဆရာတစ်ဦးပဲကွ၊ မင်းအနေနဲ့ လက္ခဏာလေး ဇာတာလေး၊ ဘာလေးစစ်ဆေးရအောင်

ဖိတ်ခေါ်လာခဲ့တာပဲ’ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

ထိုအခါ လီဖောင်းက ကျွန်ုပ်ကို လွန်စွာ အားနာသောအမူအရာဖြင့် ကြည့်ကာ...

“စိတ်မရှိနဲ့ခင်ဗျာ၊ ကျုပ် ဆရာကြီး ဝေဒမောင်မောင်နဲ့ လက်ပွန်းတတီး နေလာခဲ့လေတော့ ဆရာဟောခဲ့တဲ့ ဟောချက်တွေ နားထဲမှာစွဲနေတယ်။ ဒါကြောင့် ဘယ်ဆရာဟောတာကိုမှ နားမဝင် တော့ဘူး”ဟု ပြောလေတော့၏။

“ဒီလိုဆိုလည်း ရပါတယ်လေ၊ ကျုပ်က ဗေဒင်ဟောရအောင် လာ တာမဟုတ်ပါဘူး။ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် သဘောနဲ့လာခဲ့တာပါ။ ဒါနဲ့နေပါ ဦး... ခင်ဗျားတို့ ဆရာကြီးက သိပ်ကိုမှန်တာပဲလား”ဟု ကျွန်ုပ်က မေး လိုက်၏။

ထိုအခါ ဘိန်းစားလီဖောင်းက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူမီးညှိ ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား မခိုးမခန့် မျက်နှာဖြင့်ကြည့်ကာ...

“ဆရာကြီး ဝေဒမောင်မောင်က ကျုပ်အတွက် တစ်သက်တာ ဟောစာတမ်း ရေးပေးသွားဖူးတယ်။ တစ်သက်တာ ဟောစာတမ်းက လည်း ဘယ်လောက် အသေးစိတ်နိုင်သလဲဆိုရင် နေ့စဉ်ကြည့်လို့ ရအောင်ကို ရေးပေးသွားတာဗျာ၊ ဟောဟို စာအုပ်စင်ပေါ်မှာ ထပ်ထားတဲ့ စာအုပ်တွေဟာ ကျွန်တော့်တစ်ယောက်တည်းအတွက် ရေးပေးသွားတဲ့ ဟောစာတမ်းတွေပဲ၊ ကျုပ်တို့ဆရာကြီး ဘယ်လောက်မှန်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား အခုတွေ့ရပါစေမယ်”ဟု ပြောဆိုပြီးလျှင် စာအုပ်စင်သို့ သွားရောက်၍ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲထုတ်ယူခဲ့လေ၏။

“ဒီနှစ်က ၁၉၇၅-ခုနှစ်ပဲ။ ဒီစာအုပ်က ဒီနှစ်တစ်နှစ်လုံး ကျုပ်တွေ့ရ မယ့် အဖြစ်အပျက်တွေ အားလုံးကို ဒိုင်ယာရီ ရေးသလို တစ်ရက်ချင်း

ကြိုပြီးရေးထားတာ၊ ဥပမာ ဒီကနေ့ဆိုပါစို့။ ဒီကနေ့ဟာ ဇူလိုင်လ(၂၃)ရက်နေ့မဟုတ်လား။ ဟောဒီမှာကြည့်လိုက်ရင် အဖြေကို တွေ့ရမယ်”ဟု ဆိုကာ လီဖောင်းသည် ထိုစာအုပ်ကို လှန်လေတော့၏။ ထိုသို့လှန်ရင်း...

“ဟော... တွေ့ပြီ။ ဇူလိုင် (၂၃)ရက်နေ့ တနင်္ဂနွေနေ့တဲ့ ဟောဒီမှာ ဖတ်ကြည့်ပေတော့”ဟု ဆိုကာ လီဖောင်းသည် ကျွန်ုပ်အား စာအုပ်ကို ထိုး၍ ပေးလိုက်လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း လီဖောင်းပေးသော စာအုပ် ကို စိတ်အားထက်သန်စွာ ဆွဲယူ၍ ဖတ်ကြည့်လေတော့၏။ ထို စာမျက်နှာ၌ လွန်စွာညီညာ၍ လှပသော လက်ရေးဖြင့် ရေးထားသော အောက်ပါစာတမ်းကို အံ့သြဖွယ်ရာ ဖတ်ရှုရလေ၏။

“လီဖား ဒီကနေ့ဟာ သင့်အတွက် ထူးဆန်းသော နေ့တစ်နေ့ဖြစ်လိမ့်မယ်။ တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ဟာ ကြဋ်ရာသီရှိပြီး၊ တနင်္လာဂြိုဟ်ဟာ မကာရ ရာသီမှာ ရှိနေတယ်။ သင်နဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာနေတဲ့ ဖိုးသူတော် တစ်ဦးရောက်လာလိမ့်မယ်။ ရောက်လာမယ့် အချိန်ဟာ နေ့ခင်း (၂)နာရီကျော်ကျော်လောက်မှာဖြစ်တယ်။ အဲဒီ ဖိုးသူတော်ကြီးနဲ့အတူ လူတစ်ယောက်လည်းပါလာလိမ့်မယ်။ အဲဒီလူဟာ အရပ် (၅)ပေ (၈)လက်မ လောက်ရှိတဲ့ ခပ်မြင့်မြင့် လူတစ်ယောက်ပဲ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် အနည်းငယ်တုတ်ခိုင်တယ်။ နှုတ်ခမ်းမွှေးပါလိမ့် မယ်။ အဲဒီလူဟာ ဗေဒင် လက္ခဏာဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ သူ့ နာမည်မှာ မ-ရယ်၊ သ-ရယ်၊ ခ-ရယ် ဆိုတဲ့ စာသုံးလုံးပါလိမ့်မယ်။ သူ ဟာ ကျွန်ုပ်၏ ပညာကို မယုံကြည်လို့ ဖိုးသူတော်ကြီးနဲ့ သင့်ဆီကို စုံစမ်း ဖို့လိုက်လာတာဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလူဟာ နောက်တစ်ချိန်မှာ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ ကျွန်ုပ်အကြောင်းကို ဝတ္ထု ရေးလိမ့်မယ်။ ဒီလူ ဒီကနေ့ ပြန်သွားပြန်ရင် နောင်နှစ်ပေါင်း ၉ နှစ်

ကြာပြန်ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလို ပြန်ရောက်လာမယ့်နေ့ဟာ ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ (၂၃)ရက်နေ့ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ သူပြန်လာမယ့်အကြောင်း ကတော့ ကျွန်ုပ်အကြောင်းကို ဝတ္ထုရေးဖို့ သင့်ထံမှာ အသေးစိတ်လာ ပြီးမေးမြန်းခြင်း ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ဇောတိသဝေဒဆိုတဲ့ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ကို မြန်မာပြည်မှာရှိတဲ့ ဗေဒင်ဆရာကြီးတွေဟာ စုပေါင်းထုတ်ဝေဖို့ စီစဉ်နေတဲ့အချိန်လည်းဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒီလူ နောက် တစ်ခါပြန်လာတဲ့အခါမှာ သင်တို့နှစ်ယောက် တွေ့ဖို့မရှိဘူး။ သင်ဟာ ‘စင်္ကာပူ’ကို ရောက်နေပြီးဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့...” ကျွန်ုပ် အထက်ပါ စာကို ဖတ်ပြီးနောက် အထူးပင် တုန်လှုပ်၍ သွားလေတော့၏။

“မှန်လှသည်လား၊ အခုလို အသေးစိတ် ဒိုင်ယာရီရေးသလိုရေးထား တဲ့ ဟောစာတမ်းမျိုး တစ်ခါမှ မဖတ်ဖူးပါဘူး”ဟု ကျွန်ုပ်က ဝန်ခံလိုက် လေတော့၏။ ထိုအခါ လီဖောင်းသည် ‘တဟဲဟဲ’နှင့် ရယ်မောပြီး နောက်...

“ကျုပ်က ဒါကြောင့် မောင့်လက္ခဏာ မကြည့်တော့တာပါဗျာ၊ ကုန် ကုန်ပြောရရင် ကျုပ်သေမယ့် အချိန်ကိုတောင် နာရီမိနစ်နဲ့တကွ ကျုပ် က ကြိုပြီးသိနေတယ်၊ ဆရာကြီး ဝေဒမောင်မောင်ရဲ့ ဟောပြောချက် တွေကိုလည်း ကျုပ်ကသိပ်ကိုယုံတာ၊ မယုံလို့လည်း မဖြစ်ဘူးလေ၊ ခင်ဗျားမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ”ဟု လီဖောင်းက ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် လီဖောင်း၊ ဖိုးသူတော်ကြီးနှင့်အတူ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာကောင်းသော လောကီပညာရပ်များအကြောင်းကို ပြောဆိုနေလေတော့၏။

ပြောဆိုနေသည် ဆိုရာ၌လည်း ကျွန်ုပ်က ပြောရသည်မဟုတ်ပေ။ လီဖောင်းနှင့် ဖိုးသူတော်ကြီးကသာ တစ်လှည့်စီ ပြောဆိုနေကြခြင်း

ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့အကြား၌ ဝင်ရောက်ပြောဆိုရန် အရည်အချင်းမမီသကဲ့သို့ ရှိနေလေ၏။

ထိုအချိန်၌ပင် လီဖောင်းနှင့်စီးပွားရေး လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ဦး ရောက်ရှိလာလေ၏။ ထိုတရုတ်အမည်ကို လီဖောင်းက မစ္စတာကောက် တွဲ ဟူ၍ မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း ဗေဒင်ဆရာ လက္ခဏာ ဆရာ တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း မစ္စတာကောက်တွဲကို ပြောပြလေ၏။

ထိုအခါ မစ္စတာ ကောက်တွဲက...

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကျုပ်ကို မိတ်ဆွေဖြစ်သဘောနဲ့ ဗေဒင်ဟောစမ်း ပါဗျာ”ဟု ကျွန်ုပ်ကို တောင်းဆိုလေတော့၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ကောင်းပြီလေ ဟောရတာပေါ့ဗျာ၊ မွေးနေ့ သက္ကရာဇ်လေး ဘာ လေး ပြောပါဦး”ဟု မစ္စတာကောက်တွဲအား ပြောလိုက်ရာ မစ္စတာ ကောက်တွဲက...

“မွေးနေ့သက္ကရာဇ် အတိအကျမသိဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က အသက်(၅၅)နှစ် ရှိပြီ၊ မျောက်နှစ်မှာ မွေးတယ်လို့ ကျုပ်အမေက ကျုပ်ကိုပြောဖူးတယ်၊ ပြီးတော့ သတ္တုနဲ့ပတ်သက်တယ်လို့လည်း အမေက ပြောဖူးတယ်၊ အဲဒါ ကလွဲပြီး ကျုပ် ဘာမှမသိဘူး”ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ရှုပ်၍ ခေါင်းကုတ်ရလေတော့၏။ ထို့နောက်...

“ခက်တယ် မစ္စတာကောက်တွဲ။ ခင်ဗျားကလည်း ခုနှစ်သက္ကရာဇ် တွေ မသိဘူး။ ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားပြောတဲ့ မျောက်နှစ်တွေ၊ ကျားနှစ် တွေမသိဗျာ”ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

ထိုအခါ မစ္စတာကောက်တွဲက...

“ကျုပ်တို့ တရုတ်လူမျိုးမှာ မွေးတဲ့နှစ်တွေကို မျောက်တွေ၊ ကျား

တွေ၊ ယုန်တွေနဲ့ မှတ်ထားသဗျ။ ကျုပ်အဖို့တော့ သိပ်ပြီး အရေးကြီးတာပဲ၊ ဟုတ်ပါတယ်လေ...။ မြန်မာဗေဒင်ဆရာတွေဟာ အဲဒီအကြောင်းကို သိတဲ့လူ၊ တော်တော်နည်းတယ်ဗျ။ အဲဒီဟာကို သေသေချာချာသိပြီး ဟောနိုင်တဲ့လူများတွေရင်တော့ ငွေငါးရာလောက် လက်ငင်းကန်တော့ လိုက်ချင်ပါရဲ့ဗျာ”ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“အသက် ငါးဆယ့်ငါးနှစ်ရှိပြီ။ မွေးတာကလည်း မျောက်နှစ်ဆိုတော့ ၁၉၂၀-ခုနှစ်မှာ မွေးတာဖြစ်ရမယ်။ သတ္တုနဲ့ပတ်သက်တယ်ဆိုတော့ ပိုပြီး သေချာတာပေါ့။ မျောက်လည်း ငါးမျိုးတောင်ရှိတာ။ သတ္တုမျောက်၊ သစ်သားမျောက်၊ မြေကြီးမျောက်၊ မီးမျောက်၊ ရေမျောက် အဲဒီအထဲမှာ သတ္တုမျောက်ဟာ ရန်အများဆုံး မျောက်တစ်ကောင်ပဲ။ ဖိုက်တင်းမန်းကီးပေါ့ဗျာ၊ အလုပ်တစ်မျိုးက တစ်မျိုးပြောင်းပြီး လုပ်လေ့ရှိမယ်။ မှီခိုအားထားလောက်တဲ့ မိန်းမကိုရမယ်။ ၁၉၃၆၊ ၁၉၄၈၊ ၁၉၆၀ - ခုနှစ်တွေမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ငွေအမြောက်အမြားရခဲ့မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီနှစ်တွေဟာ ကြွက်နှစ်ဖြစ်လို့ပဲ။ ၁၉၄၆၊ ၁၉၅၈၊ ၁၉၇၀ - ခုနှစ်တို့မှာ ခင်ဗျားဟာ ရှိတဲ့ငွေတွေကုန်မယ်။ အမှုဖြစ်မယ်။ အဖမ်းခံရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီနှစ်ဟာ ခွေးနှစ်ကျနေလို့ပဲ။ အခု ၁၉၇၅ - ခုနှစ်မှာတော့ နေရာအပြောင်းအလဲ ပတ်ဝန်းကျင် အပြောင်းအလဲဖြစ်မယ်။ မမျှော်လင့်ဘဲ စီးပွားတက်မယ်။ မမျှော်လင့်ဘဲ လူတွေဆီက ငွေအမြောက်အမြားရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီနှစ်ဟာ ယုန်နှစ်ဖြစ်လို့ပဲ။ နောက်ပြီး ပြောချင်တာက ခင်ဗျားဟာ အိမ်ထောင်မရှိဘူးဆိုရင် ဒီနှစ်မှာ အိမ်ထောင်ပြုလိမ့်မယ်။ ပြုပြီးရင် မြို့နဲ့ နည်းနည်းဝေးတဲ့နေရာမှာ ခြံကလေးတစ်ခြံ အိမ်ကလေးတစ်အိမ်ဆောက်ပြီး အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ ‘ယုန်’ကလေးတစ်ကောင်လိုနေလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားဟာ မျောက်

တော့ မျောက်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီနှစ်အဖို့တော့ ယုန်ဖြစ်သွားပြီ”ဟု ရှည်လျားစွာ ဟောလိုက်လေတော့၏။

“မှန်လိုက်တာ ပိတ်ဖြူကြီးရယ်”ဟု မစ္စတာကောက်တွဲက ချီးမွမ်း လိုက်ရာ လီဖောင်းက...

“ပိတ်ဖြူကြီးလို့ မခေါ်ရဘူး၊ ဖိုးသူတော်ကြီးလို့ ခေါ်ရတယ် မစ္စတာ ကောက်တွဲရဲ့”ဟု ဝင်၍ ပြောရလေ၏။ ထိုအခါကျမှပင် မစ္စတာကောက် တွဲသည်

“ဆော်လီး... ဆော်လီး၊ ဖိုးသူတော်ကြီးရယ်၊ မှန်ပါတယ်ဗျာ ကျုပ်မဲ့ တဲ့ခုနှစ်တွေလည်း မှန်တယ်၊ ကျုပ် ထောင်ကျတဲ့ ခုနှစ်တွေလည်း မှန်ပါ တယ်။ အခုလာမယ့် တနင်္ဂနွေနေ့မှာ မိုးကုတ်က မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ လက်ထပ်မယ်။ လက်ထပ်ပြီးရင် နေဖို့လည်း မှော်ဘီဘက်မှာ ခြံ ကလေးတစ်ခြံဝယ်ပြီး အိမ်ကလေးတစ်လုံး ဆောက်ပြီးပါပြီ။ ဖိုးသူတော်ကြီး ပြောသလိုပဲ ကျုပ်ဟာ ယုန်ကလေးလိုနေပါတော့မယ်။ အဲဒါကြောင့် ဖိုးသူတော်ကြီးကို ငွေငါးရာ ကန်တော့ပါတယ်။ အခု ကျုပ် ဒီကိုလာတာကလည်း ဘွန်ဟောင်းကို မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာ ပေးမလို့ ပါပဲ။ ဖိုးသူတော်ကြီးကော ဟောဒီက မိတ်ဆွေပါ ကျုပ်ရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ကို လာခဲ့ကြပါ”ဟု ပြောဆိုကာ မစ္စတာကောက်တွဲသည် ၎င်း၏ သားရေအိတ်အတွင်းမှ အနီရောင်ဖိတ်စာ သုံးခုကိုထုတ်၍ ကျွန်ုပ်တို့အား ပေးလေတော့၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်နှင့်ဖိုးသူတော်ကြီးသည် လီဖောင်းနှင့် မစ္စတာ ကောက်တွဲအား နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်လာကြလေတော့၏။

လမ်းတွင် ဖိုးသူတော်ကြီးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ဝင်သဖြင့် ကျွန်ုပ်က...

“သုံးနာရီတောင် ထိုးနေပြီ... ဖိုးသူတော်ကြီး၊ လက်ဖက်ရည်သောက် လို့ ဖြစ်ပါ့မလား”ဟု သတိပေးရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ကျုပ်မသောက်ပါဘူး... ကိုယ့်လူကို တိုက်ချင်လို့ပါ”ဟု ပြောဆို၍ ကျွန်ုပ်အား လက်ဖက်ရည်တိုက်လေ၏။ ထို့နောက်...

“ကိုယ့်လူလည်း တစ်ဝက်ဆိုင်ပါတယ်”ဟုဆိုကာ မစ္စတာကောက်တွဲ ထံမှ ရရှိခဲ့သော ငွေငါးရာအနက်မှ ငွေနှစ်ရာငါးဆယ်ကို ကျွန်ုပ်အား ပေးလေတော့၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“မလိုချင်ပါဘူးဗျာ... ကျုပ်လိုချင်တာက စောစောက ဖိုးသူတော်ကြီး မစ္စတာကောက်တွဲကို ဟောခဲ့တဲ့ တရုတ်ဗေဒင်နည်းရယ်... ပြီးတော့ ဝေဒမောင်မောင်အကြောင်း အသေးစိတ်ရယ်ပဲ လိုချင်ပါတယ်”ဟု ပြော၍ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ကိုယ့်လူက လူပါးပဲ... တရုတ်ဗေဒင်ကို ကျုပ်က ဒါလောက်မကျွမ်း ပါဘူး... အင်းစိန် ဆန်စက်မှာ ထမင်းချက်လုပ်နေတဲ့ တရုတ်ကြီးက ပို ပြီးကျွမ်းပါတယ်... သူ့ဆီမှာ သင်ပါ”ဟု ပြောဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား ထို တရုတ်ကြီးထံသို့ ခေါ်သွားပြီး မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။ ထိုတရုတ်ကြီး၏ အမည်မှာ “ဦးဂွမ်တီ”ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တတ်ချင်လှသော တရုတ် ဗေဒင်ကိုလည်း စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပင် သင်ပြပေးခဲ့လေ၏။ အခြား သော ပညာရပ်များကိုလည်း ကျွန်ုပ်အား ဦးဂွမ်တီက သင်ပေးခဲ့လေ၏။

မှတ်ချက် ။ ။ တရုတ်လူမျိုးတို့တွင် လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော ဗေဒင်ဟော နည်း တစ်နည်းရှိလေသည်။ ထိုဟောနည်းမှာ လူတို့၏ မွေးဖွားရာ ခု နှစ် လ ရက် နာရီတို့ အား မျောက်နှစ်ဖြစ်သည်။ ကျားနှစ်ဖြစ်သည်။ ယုန်နှစ်ဖြစ်သည် ဟူ၍ တိရစ္ဆာန်တို့အမည်နှင့် သတ်မှတ်၍လည်းကောင်း၊ ရေဓာတ်၊ မီးဓာတ်၊ မြေဓာတ်၊ သတ္တဓာတ်၊ သစ်သားဓာတ်ဟူ၍ ဓာတ်ကြီးငါးပါး ဖွဲ့စည်း၍လည်းကောင်း ဟောပြောခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။ လွန်စွာစိတ်ဝင်စား ဖွယ်ရာကောင်းသကဲ့သို့ လွန်စွာမှလည်း မှန်ကန်လှပေသည်။ ထို့ကြောင့် ချစ်စွာသော စာဖတ်

သူတို့သည် ထိုပညာရပ်ကို စိတ်ဝင်စားပါက ဝေဒမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာအဖွဲ့မှတစ်ဆင့် ကျွန်ုပ်
ထံသို့ စာဖြင့် ဆက်သွယ်၍ ထိုတရုတ်ပေဒင်၏ ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ပုံကို မေးမြန်းလေ့လာ
နိုင်ပါကြောင်း။

စာရေးသူ

ထို့နောက်တွင်ကား ကျွန်ုပ်နှင့်ဖိုးသူတော်ကြီးသည် လွန်စွာမှ ရင်းနှီး
ခင်မင်ခြင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်ထံသို့ မကြာခဏ ဆို
သလို ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ရောက်ရှိလာတတ်လေ၏။

ထိုသို့ရောက်ရှိလာသည့်အခါတိုင်း၌လည်း ကျွန်ုပ်သည် ဖိုးသူတော်
ကြီးအား နားပူနားဆာ လုပ်လေ့ရှိလေ၏။

“ဦးသူတော်ကြီးရယ်... ဝေဒမောင်မောင်အကြောင်း အသေးစိတ်ကို
ပြောပြစမ်းပါ။ သူရဲ့ပညာတွေ ဦးသူတော်ကြီး ရသလောက်ကျုပ်ကို
သင်ပေးစမ်းပါ”ဟူ၍ ပူဆာတတ်လေ၏။

ထိုသို့ပူဆာလွန်းမက ပူဆာသောကြောင့် တစ်နေ့တွင် ဖိုးသူတော်
ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်ရှိလာပြီးလျှင်...

“ဟေ့... ကိုယ့်လူ ဟောဒီမှာ ကိုယ့်လူလိုချင်တဲ့ ဆရာကြီး ဝေဒမောင်
မောင်ရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိမှတ်စု၊ မှတ်စုဆိုပေမယ့် အသေးစိတ်ရေးထားတာ။
ထူးဆန်းတဲ့ လောကီပညာရပ်တွေ အကြောင်းလည်းပါတယ်။
အလကားမပေးနိုင်ဘူး။ ဒုလ္လဘရဟန်း ကိုးရက်တက်ရင်ပေးမယ်”ဟု
ဆိုလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် သင်္ကန်းပရိက္ခရာ
ဝယ်၍ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ပြေးရလေတော့၏။ ထိုသို့ သင်္ကန်း
ပရိက္ခရာတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးလေးရင်းချာသဖွယ် ခင်မင်လှသော ရွှေ
လိမ္မော် ဦးမောင်မောင်ဆိုသည့် တရားသမားကြီးက ကျွန်ုပ်ကို ပါရမီဖြ

ည့်သောအားဖြင့် လိုက်၍ ရဟန်းဝတ်မည်ဟု ပြောသဖြင့် ၎င်းအတွက်ပါ သင်္ကန်းဝယ်ရလေတော့၏။ ထိုသို့ သင်္ကန်းဝယ်စဉ်၌ပင် ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေ ဦးဟန်စိုးနှင့် ကျွန်ုပ်၏သူငယ်ချင်းတစ်ဦးကလည်း သူတို့ပါ ရဟန်းဝတ် မည်ဟုဆိုသဖြင့် ၎င်းတို့အတွက်ပါ စီစဉ်ရပြန်လေ၏။

ထိုသို့ စီစဉ်နေစဉ်အတွင်း ကျွန်မ၏ တပည့်ကလေး “ဧကံသဗျာ ကရဏဗေဒ မောင်ကျော်စိုးဟန်”ကပါ ရဟန်းဝတ်ချင်သည်ဟု ဆိုပြန် သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းငါးပါးအတွက် တက်သုတ်ရုတ်၍ စီစဉ်ရလေ တော့၏။ ထိုသို့ စီစဉ်နေစဉ် ကျွန်ုပ်တို့ ငါးယောက်စလုံးနှင့် ရင်းနှီးသော ဒေါ်သိန်းရီဆိုသည့် အဒေါ်ကြီး ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ရဟန်းငါးပါးစလုံး အတွက် ၎င်းက တာဝန်ယူကြောင်း ပြောဆိုကာ စီစဉ်ပေးလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် မှော်ဘီမြို့ ပေါ်တော်မူ ဆရာတော်ထံ တွင် ရဟန်းပြုကြလေတော့၏။ ကိုးရက်လုံးလုံး မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းခွင့်မရဘဲ မှော်ဘီမြို့မှ ဒကာ ဒကာမများက လာရောက်၍ ဗေဒင်မေးနေကြသဖြင့် ဗေဒင်ချည်း ဟော၍နေရလေတော့၏။ ကိုးရက်ပြည့်မြောက်သောနေ့၌ လူထွက်၍ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။ အိမ်သို့ရောက်ပြီး များမကြာမီ၌ပင် တံခါးဝမှ အသံတသံကို ကြားရလေတော့၏။

“နောင်... ဝေ... ဝေ... ဝေ... ဝေ... ဝေ”

“အလို ဖိုးသူတော်ကြီးပါလား။ ကျုပ်လည်း အခုပဲ ပြန်ရောက် တယ်”ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“သိပါတယ်၊ သိလို့လည်း လာခဲ့တာပါ။ ရှေ့ ဟောဒီမှာ ဆရာကြီး ဝေဒမောင်မောင်ရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိနဲ့ စွန့်စားခန်းတွေ၊ ကျုပ်သွားမယ်”ဟု ပြောလေ၏။

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ... တွေ့ချင်ရင် ဘယ်ကို ဆက်သွယ်ရမှာလဲ၊ လိပ်စာလေး ဘာလေး ပေးခဲ့ပါဦး ဖိုးသူတော်ကြီးရဲ့”ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဝိဇ္ဇာကို လိပ်စာမမေးပါနဲ့။ လမ်းဆုံးရင် ရွာတွေ့လိမ့်မပေါ့”ဟု ပြောဆိုကာ ထွက်သွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဝေဒမောင်မောင်နှင့် ပတ်သက်သော မှတ်စုကြီးကို ရသဖြင့် ဝမ်းသာလုံးဆို၍နေရာ ဖိုးသူတော်ကြီးထွက်သွားသည်ကို ဂရုစိုက်ခြင်းမရှိခဲ့ပါ။

သို့ရာတွင် ထိုနေ့ညနေကမူ တရုတ်တန်းသို့ သွားရောက်၍ လီဖောင်းအား ရှာဖွေခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် လီဖောင်းမှာ စင်္ကာပူသို့ အပြီးပြန်သွားသည်မှာ ငါးနှစ်ပင်ရှိခဲ့ပြီဟု သိရလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ‘ဝေဒမောင်မောင်’၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိမှတ်စု စာအုပ်ကြီးကို ကြည့်၍ ‘ဖိုးသူတော်ကြီးနဲ့သိခဲ့ပြီး ကိုးနှစ်ကြာမှ ရတော့တာပဲ’ဟု ရေရွတ်မိလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရေမိုးချိုး၍ ညစာကို စားသောက်ပြီးနောက် ဆေးလိပ်မီးခြစ် စသည်များကို အနီး၌ အဆင့်သင်ယူထားကာ မှတ်စုစာအုပ်ကြီးကို စတင်၍ ဖတ်ရှုလေတော့၏။

စာအုပ်ကို လှန်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အတွင်းမှ စာရွက်ခေါက်ကလေးတစ်ခု ထွက်ကျလာလေတော့၏။ ထိုစာရွက်ခေါက်ကလေးကို ဖွင့်၍ဖတ်ကြည့်ရာ အောက်ပါစာကို တွေ့ရလေ၏။

ကိုယ့်လူ.....

မှတ်စုကို ဖတ်ပြီး ဝတ္ထုပြန်ရေးချင်ရေးနိုင်ပါတယ်။ အထဲမှာပါတဲ့ ပညာရပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စတွေကိုတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး ဖုံးဖုံးဖိဖိလုပ်

ပါ။ ပညာဆိုတာ စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်းရှိတဲ့လူ လက်ထဲကို ရောက်သွားရင် လောကကို အကျိုးပြုနိုင်ပေမယ့်၊ စိတ်ကောင်းစေတနာ ကောင်း မရှိတဲ့လူ လက်ထဲကို ရောက်သွားရင်တော့ အဲဒီပညာဟာ လောကကို အကျိုးမဲ့စေလိမ့်မယ်။

ဖိုးသူတော်

ကျွန်ုပ်လည်း ထိုစာကိုဖတ်ပြီးနောက် သိမ်းဆည်း၍ ထားလိုက်လေ တော့၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ဖိုးသူတော်ကြီး ရေးထားသော ဝေဒ မောင်မောင် အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာအုပ်ကြီးကို စတင်ဖတ်လေတော့၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးသည် လွန်စွာ စာရေးကောင်းသူဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်း၏ မှတ်စုကို ဖတ်ကြည့်သည့်အခါကျမှပင် သိရလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုမှတ်စုကြီးကို စိမ်ပြေနပြေ ဖတ်ရှုခဲ့လေ၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ဝတ္ထုရေး ဆရာတစ်ဦးကဲ့သို့ မြုပ်ကွက်များ ဖော်ကွက်များဖြင့် ရေးသား ထားလေရာ လက်က မချချင်အောင်ပင် ရှိလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ဖော်ပြရန် မသင့်သော ပညာရပ်အချို့ကို ဖယ်ထုတ်ခြင်းမှတစ်ပါး မှတ်စု ကြီးကို တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ ပြင်ဆင်ခြင်းမရှိဘဲ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရန် စီစဉ်ရ လေတော့၏။ ထိုသို့ စီစဉ်နေစဉ်တွင် ဝေဒမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာအဖွဲ့မှ ပုဂ္ဂိုလ်များ ရောက်ရှိလာကာ ‘ဆရာမင်းသိင်္ခရေ စာမူလေးလုပ်ပါဦး ဗျာ’ဟု ဆိုသဖြင့် ထိုမှတ်စုစာအုပ်ကြီးကိုပင် ၎င်းတို့အား ထိုး၍ ပေးလိုက်လေတော့၏။

ထိုအခါ အယ်ဒီတာတစ်ဦးက...

“ဘာအကြောင်းတွေလဲ”ဟု မေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်း၏ အမေး ကိုပြန်၍ မဖြေဘဲ စာရွက်တစ်ရွက်ကိုယူ၍ မှတ်စုစာအုပ်ကြီးတွင် ပါဝင် သော အကြောင်းအရာ၏ အကျဉ်းချုပ်ကို အောက်ပါအတိုင်း ရေးလိုက်

လေတော့၏။

တစ်ခါက ဗေဒင်ဟောပြောခြင်းအလုပ်၌ တစ်ဖက်ကမ်းခတ် တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်သော လူတစ်ဦးရှိခဲ့ဖူးပေသည်။

၎င်းအမည်မှာ ‘ဝေဒမောင်မောင်’ဟူ၍ဖြစ်သည်။ သူသည် ပညာကို ရေငတ်သူပမာ ရှာဖွေခဲ့၏။ ပညာရရှိရေးအတွက် အသက်တိုင်အောင် စွန့်စားခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် လူကုဋေကုဋာတွင် တစ်ယောက်ပင် တတ်ကျွမ်းခြင်းမရှိ နိုင်သော ပညာထူးကို ရရှိခဲ့လေ၏။ ထိုသို့ ရရှိခဲ့ပြီးနောက် ထိုပညာကို မေ့ပစ်ရန် ကြိုးစားပြန်၏။

ရှာဖွေသင်ယူခြင်း၊ မေ့ပစ်ခြင်း အလုပ်နှစ်မျိုးနှင့်ပင် ၎င်း၏ လူ့ဘဝ သက်တမ်းသည် ကုန်လွန်သွားလေတော့၏။ ထိုအလုပ်နှစ်မျိုးကို လုပ် နေစဉ်၌...

သူသည်... ရက်စက်ခဲ့ရ၏။

သူသည်... ညာတာခဲ့ရ၏။

သူသည်... ရှုံးနိမ့်ခဲ့ရ၏။

သူသည်... အောင်ပွဲခံခဲ့ရ၏။

သူသည်... ကြေကွဲခဲ့ရ၏။

သူသည်... ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးခဲ့ရ၏။

သူသည်... အပတ်တကုတ် ကြိုးစားသင်ယူခဲ့ရလေ၏။

ထို့နောက် အပတ်တကုတ် ကြိုးစားမေ့ပျောက်ခဲ့ရလေ၏။

ဤသည်ပင် ‘ဝေဒမောင်မောင်’ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

✱

“ဝိဇ္ဇာကို လိပ်စာ မမေးပါနဲ့။
လမ်းဆုံးရင် ရွာတွေ့လိမ့်မပေါ့”

✱